SKATTE- OG VÆKSTMINISTERIET

Notat

11. november 2026
J.nr. 2026 - 5913

Kontor:
Forvaltning og Lovkvalitet [FLO]

Notat om Skatte- og Vækstministeriets retssagsførelse

Efter grundlovens § 3, 2. pkt., ligger den udøvende magt hos regeringen. Den udøvende magt varetager i den forbindelse en række forskellige typer af opgaver, herunder træffer afgørelser i enkeltsager, fastsætter generelle regler på baggrund af delegation fra lovgivningsmagten, varetager en lang række drifts- og anlægsopgaver samt sørger for på baggrund af skatte- og afgiftslovgivningen at opkræve de nødvendige økonomiske midler til gennemførelsen af opgaverne.[1]

Skatte- og Vækstministeriets koncerns kerneopgave er i den forbindelse at sikre, at der sker korrekt beregning, opkrævning og inddrivelse af skatter og afgifter. Skattemyndighederne har med andre ord pligt til at opkræve skatter og afgifter i overensstemmelse med gældende ret.

Det fremgår af grundlovens § 63, at *"domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrigmyndighedens grænser"*. Domstolene har i kraft af bestemmelsen kompetence til at kontrollere, at forvaltningen i sin virksomhed holder sig inden for gældende rets rammer[2]. Adgang til at pådømme forvaltningens virksomhed er et centralt element i en retsstat. Formålet hermed er at sikre, at den offentlige myndighedsudøvelse foretages i overensstemmelse med lovgivningen og gældende ret, herunder uskrevne forvaltningsretlige principper[3].

Skatte- og afgiftspligtige kan indbringe en afgørelse, der er truffet af skattemyndighederne for domstolene, jf. skatteforvaltningslovens § 48. Tilsvarende kan Skatte- og Vækstministeriet indbringe spørgsmål, som er afgjort af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten, for domstolene, jf. skatteforvaltningslovens § 49. Skatte- og Vækstministeriet er procespart i disse sager, og departementet har dermed kompetencen til at træffe afgørelse i spørgsmål vedrørende procesførelsen.

Skatte- og Vækstministeriets retssagsvejledning fastlægger de overordnede principper og procedurer for behandlingen af retssager på Skatte- og Vækstministeriets område.

---

[1] Jens Peter Christensen m.fl., Dansk Statsret, 4. udgave (2024), s. 217.

[2] Jens Peter Christensen m.fl., Grundloven med kommentarer (2015), s. 373f.

[3] Niels Fenger (red.), Forvaltningsret (2018), s. 883ff og Jan Pedersen (2020), Skatteforvaltning – Skatteproces – Skattekontrol, s. 239 ff.

Det er et grundlæggende princip for Skatte- og Vækstministeriets førelse af retssager, at skatteborgerne ikke unødigt trækkes gennem retssager. Samtidig skal sagerne afsluttes med det rigtige resultat på det tidligst mulige tidspunkt, jf. Skatte- og Vækstministeriets retssagsvejledning[4].

Det fremgår desuden af retssagsvejledningen, at Skatte- og Vækstministeriet kun skal indbringe en afgørelse eller anke en dom, hvis den er principiel, eller hvis særlige grunde taler for det. Principielle sager er sager, der kan få betydning for et større eller ukendt antal skatteydere. Særlige grunde kan være, at sagen drejer sig om væsentlige beløb eller har betydelig interesse, selv om den ikke er principiel.

Der skal derudover være en begrundet formodning om, at det vil ende med et andet resultat, hvis Skatte- og Vækstministeriet vælger at indbringe en sag for domstolene eller at anke en dom.

Skatte- og Vækstministeriets beslutning om at indbringe en sag for domstolene eller at anke en dom sker i tæt samarbejde med Kammeradvokaten og efter en forudgående høring af Skatteforvaltningen og Landsskatteretten (hvis det er en Landsskatteretssag) hhv. Skatteankestyrelsen, og hviler på grundige juridiske overvejelser om, hvad der vurderes at være den mest korrekte tilgang til en sag inden for rammerne af gældende ret.

Det bemærkes i den forbindelse, at det i forhold til departementets beslutning om at indbringe en sag for domstolene eller at anke en dom, i praksis er afdelingschefen for Jura, som er ansvarlig for, hvad der skal ske i sagen. Beslutningen træffes på baggrund af Kammeradvokatens indstilling, og efter en forudgående høring af Skatteforvaltningen og Landsskatteretten (hvis det er en Landsskatteretssag) hhv. Skatteankestyrelsen. Såfremt alle er enige om, at sagen – på grundlag af Kammeradvokatens indstilling – ikke skal indbringes for domstolene, eller en dom ikke skal ankes, følger det af ministeriets praksis, at beslutningen træffes af kontorchefen for departementets fagkontor i stedet for afdelingschefen for Jura.

Skatte- og vækstministeren har i udgangspunktet som den øverste politiske og administrative leder af ministeriet den overordnede instruktionsbeføjelse over for departementet og den øvrige skatteforvaltning. Kompetencereglen i skatteforvaltningslovens § 14, stk. 1, nr. 1, begrænser imidlertid ministerens og ministeriets beføjelser med hensyn til at give tjenestebefalinger til skatteforvaltningen om udfaldet af konkrete sager.

Bestemmelsen vedrører ikke retssagsadministrationen, hvor Skatte- og Vækstministeriet er procespart. Skatte- og Vækstministeriet og ministeren er dog underlagt samme forvaltningsretlige krav ved udøvelse af sin myndighed som skattemyndighederne i øvrigt, jf. nedenfor. Konkrete beslutninger om procesførelse skal således træffes under iagttagelse af almindelige forvaltningsretlige principper, herunder må disse beslutninger ikke være vilkårlige eller varetage usaglige hensyn. En minister må således ikke efter politisk

[4] SKM2018.517.DEP.

forgodtbefindende/præference bestemmer, hvilke borgere staten skal eller ikke skal føre en sag imod.

Skattemyndighederne skal generelt overholde forvaltningsretlige regler og principper, herunder legalitetsprincippet, grundsætningen om saglig forvaltning og lighedsgrundsætningen i sin virksomhed. Det gælder også i forhold til retssager, herunder spørgsmålet om indbringelse eller anke. Da reglerne på skatte- og afgiftsområdet sædvanligvis er relevante for en stor del af borgere og virksomheder, vil der ofte være mange andre sager, hvor afgørelserne er truffet efter de samme regler. Ministeriets beslutninger om procesførelse skal således afspejles i skattemyndighedernes generelle praksis. Udgangspunktet vil således være, at myndighederne skal tilpasse deres praksis, hvis en sag ikke ankes eller indbringes.

Hvis Skatte- og Vækstministeriet fx på nuværende tidspunkt opgav at føre alle verserende retssager, der omhandler konsulenter, der organiserer sig i selskabsform, selv om de efter gældende praksis anses for at lønmodtagere (dvs. de sager, der fører til tripelbeskatning), vurderes det at rykke på grænsen for, hvornår man anses for at være selvstændigt erhvervsdrivende. Afgrænsningen har betydning i mange andre tilfælde end sager, der fører til tripelbeskatning. Fx sagerne om Wolt-budes skattemæssige status, som også har været dækket i medierne. Afgrænsningen kan også have betydning ved afgørelsen af, om udlændinge kan beskattes af arbejde udført i Danmark. Det ville dermed have videregående – og utilsigtede – konsekvenser at opgive at føre de verserende retssager.

Skattemyndighedernes beslutninger om procesførelse skal generelt ses i lyset af myndighedernes kerneopgave med at sikre, at der sker korrekt opkrævning og inddrivelse mv. af skatter og afgifter. Hvis en klageinstans således har truffet en afgørelse, eller hvis en domstol har afsagt en dom, som efter Skatte- og Vækstministeriets opfattelse ikke er i overensstemmelse med gældende ret, vil dette i almindelighed tale for at indbringe eller anke den pågældende afgørelse, men dette undlades i overensstemmelse med retssagsvejledningen i praksis, hvis sagen hverken er principiel, eller særlige grunde taler for det.